

tehdy, když hnací přístroje, jichž užívání jest zákonitou příčinou pojistné povinnosti, nalézají se místně v rámci podniků, nýbrž i tehdy, když jsou od nich místně odloučeny, pokud se jich jen při podniku užívá.

Dle nesporné skutkové podstaty užívá se při podniku st-lově skutečně hnacích přístrojů, které jsou od vlastní dílny místně odděleny a nenáleží jemu, nýbrž strojnímu družstvu truhlářů v J., jehož jest st-l podílníkem. Za tohoto skutkového stavu jsou pro pojistnou povinnost st-lova podniku zásadně dány veškeré předpoklady, stanovené v prvé větě cit. předpisu. Pojistné povinnosti té by však nebylo, kdyby silostroje, o něž jde, nenáležícího k zařízení podniku st-lova, se užívalo toliko mimochodem (2. věta § 1, odst. 4 č. 2 cit. zák.).

Nař. rozhodnutí, které vzalo za své důvody rozhodnutí zsp-ě, založeno jest na skutkovém předpokladu, že silostroje se při podniku mimochodem neužívá, neboť výslovně praví, že se jedná o pravidelně se opakující práce na strojích.

Jak rozuměti jest rozhodnému slovu »mimochodem«, vyplývá z nálezu býv. ss-u Budw. č. 1518 z r. 1903. V nálezu tom vyjádřen jest právní názor, že pojem »mimochodem« znamená opak pojmu »trvalosti«, jenž ovšem nedá se identifikovati s pojmem »nepřetržitosti«, zajisté však znamená jen takové používání, které alespoň poměrně jest závažné. Z okolnosti však, že určité práce se pravidelně opakují, nenásleduje ještě nutně logický závěr, že práce ty jsou trvalé ve shora naznačeném smyslu, ani že naopak se konají jen mimochodem. Jde-li v konkrétním případě o posouzení otázky, zdali určité práce se konají jen »mimochodem« a nezakládají pak povinnost pojistnou, či zdali se konají »trvale«, nutno posuzovati podle toho, zdali vykonávání prací těch se zřetelem k daným okolnostem padá na váhu pro celkový živn. podnik.

Dle vytčeného právního názoru, jež sdílí i nss, nelze uznati správným právní názor žal. úřadu, jenž se zračí v odůvodnění přijatém nař. rozhodnutím, že v daném případě nejde o práce »mimochodem« vykonávané, poněvadž se opakují pravidelně. Nesprávným výkladem zákona bylo pak zaviněno, že závažné okolnosti pro posouzení sporné otázky pojistné povinnosti podniku st-lova nebyly dostatečně vyšetřeny. —

Č. 6069.

Nemocenské pojišťování. — Administrativní řízení: Členové dozorčího výboru okr. nemoc. pokladny nemají nároku na to, aby státní úřady dozorčí k jejich žádosti rozpustily představenstvo a výbor pokladny.

(Nález ze dne 15. listopadu 1926 č. 23.434).

Věc: Otto F. a spol. v R. (adv. Dr. Josef Stark z Prahy) proti ministerstvu sociální péče (za zúč. okr. nemoc. pokladnu v R. adv. Dr. Rudolf Rábl, advokát z Prahy) o doplnění dozorčího výboru okresní nemocenské pokladny v R.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-lé — bývalí zástupcové zaměstnavatelů v dozorčím výboru okr. nemoc. pokladny v R. — domáhali se u osp-é tamtéž rozpuštění představenstva a výboru této pokladny, vypsání nových voleb nebo ustanovení vládního komisaře; když osp požadavek ten zamítla a zsp stížnost jako nepřipustnou odmítla, odvolali se st-lé k min. soc. péče, dovozující, že jako členové okr. nemoc. pokladny jsou oprávněni žádati, aby byl odstraněn nezákonný stav ve správě pokladny, jenž povstal tím, že výbor byl doplněn kooptací, ač min. nař. ze 7. září 1914 č. 239 ř. z., obmezené na dobu války, jejím skončením platnosti pozbylo. Nař. rozhodnutí vyslovilo, že není důvodu, proč by na v odpor vzatém rozhodnutí zsp-é mělo býti něco změněno.

Stížnost shledal nss bezdůvodnou:

St-lé domáhali se v řízení správním — — — úředního zásahu do vnitřních správních záležitostí pokladny. Nemoc. zákon z 30. března 1888 č. 33 ř. z. a jeho doplňky nevyhradily úřadům politickým nějakou rozhodovací moc ve sporech, které vzniknou mezi orgány pokladny a jejími členy co do výkonu funkcí orgánů pokladny a záležitostí vnitřní správy, upravených v §§ 16 a násl. n. z. Nařízení ze 7. září 1914 č. 239 ř. z., jehož se stížnost dovolává, má pouze ustanovení materielně-právní, týkající se složení a úřadování orgánů pokladen po dobu mimořádných poměrů válečných, neobsahuje však rovněž žádné kompetenční normy, která by snad výjimkou ze všeobecné zásady úřadům prikazovala instanční rozhodování ve sporech vcházejících z provádění onoho nařízení, týkajících se jen interních poměrů pokladen.

Se zřetelem k tomuto stavu zákonodárství může ingerence úřadu na takové vnitřní organizační záležitosti pokladny zakládati se jen na státní moci dohlédací dle předpisů §§ 19 a 20 zák. nemoc. Jest tedy každé zakročení, které se takové ingerence úřadu dovolává, zakročením o výkon dozorčího práva. Na výkon dozorčího práva nemá však strana nároku.

Odepřel-li tedy úřad vyhověti shora zmíněnému žádání st-lů o rozpuštění výboru pokladny, vypsání nových voleb neb dosazení vládního komisaře, ať již tak učinil z důvodů jakýchkoli, odepřel svým výrokem v podstatě jen použití práva dozorčího, na jehož výkon, jak shora vysloveno, straně právo vůbec nepřísluší. Jest tedy stížnost bezdůvodná, pokud hledí dovésti, že st-lé jakožto členové pokladny mají právní nárok na zásah úřadu do správy pokladny. — — —

Č. 6070.

Státní zaměstnanci: * Domáhá-li se zaměstnanec nového vyměření pensijních příspěvků na základě předpisu § 8, odst. 1. zák. č. 287/24, nemůže úřad posouzení tohoto nároku podle tohoto zákona odmítnouti toliko poukazem na právní moc pravoplatného výroku o pens. příspěvcích, vydaného před účinností zák. č. 287/24.

(Nález ze dne 16. listopadu 1926 č. 8907).